

[Knud Thomsen.]

og den højtærede handelsminister har altså delt dem op i 3 kortdynger, som er nærmere beskrevet i lovens kapitler II, III og IV, og ministeren har valgt at bibeholde navnet egnsudviklingslov, selv om egnsudviklingsmomentet efterhånden er reduceret stærkt. Fra vor side vil vi først og fremmest se på lovforslaget som helhed og betragte det som det, det er, nemlig et økonomisk lovforslag; vi vil se på det ud fra en økonomisk synsvinkel og forsøge at klargøre os de størrelsesordner, der er tale om i økonomisk henseende, samt gøre os klart, hvorledes lovforslagets principper forholder sig til den foreliggende økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation.

Ifølge lovforslagets § 13 tænkes udgifterne efter kapitel II og IV bevilget over de årlige finanslove sammen med de fornødne administrationsbeløb. Vi ved ikke så forfærdelig meget om, hvilken størrelsesorden der er tale om her, men det kan godt blive til et meget stort beløb. Ifølge lovens kap. III er udgifterne ca. 100 mill. kr., hvormed staten skulle bistå i form af garantier eller lån. Man spørger sig selv, hvor man har dette tal fra; det er jo et rart, rundt tal. Formodentlig har man det fra den garantisum på 50 mill. kr. årlig, der er fastsat ved den nugældende egnsudviklingslov, og så de 15. mill. kr., der ydes til industrien som garantier eller lån i henhold til den sidst gennemførte ændring af loven af 4. april 1960. Det er naturligvis en kraftig afrunding, når man går fra 65 mill. kr. til 100 mill. kr., men det kan måske finde sin forklaring i, at kap. III omfatter en del af den aktivitet, der var forudset i den gamle egnsudviklingslov, idet området for denne aktivitet dog nu udvides til hele landet. Hvis lovforslaget vedtages, må vi altså forudse muligheden af, at den økonomiske aktivitet her i landet på et tidspunkt, hvor vi har fuld beskæftigelse og en overordentlig stram likviditet, får et plus derved, at der fra staten ydes garantier for ca. 100 mill. kr. eller mere i henhold til kap. II og IV til formål, som ikke har så

forfærdelig meget at gøre med det, vi i 1958 kaldte egnsudviklingsformål.

Så kan man naturligvis sige, at 100 mill. kr. i dag kun er for en dråbe at regne, men på et givet tidspunkt bliver glasset jo fuldt og løber over. Man kan også sige, at det hovedsagelig drejer sig om garantier; men ydelsen af statsgarantier i stedse større omfang vil bevirke, at der kan ske en art klassificering af det lånsøgende erhvervsliv, således at vi får to klasser, i dette tilfælde klasse 1: de fornemste, der står med statsgaranti i ryggen, men for så vidt skal løse nye og dermed usikre opgaver, og klasse 2, der står uden statsgaranti, men som står over for at skulle bruge penge i bestående og prøvede virksomheder. Man spørger sig selv, om der ikke kommer et vrangt forhold her mellem nyt og gammelt.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til lovforslagets paragraffer, men jeg vil tillade mig at nævne § 7, hvor der i bemærkningerne til paragraffen står, at man må anse det for uheldigt, at et statstilsagn om finansieringsbistand ikke vil kunne udnyttes f. eks. på grund af bankernes likviditetssituation, hvorfor der foreslås adgang til at yde direkte statslån i sådanne tilfælde. Vi kan jo forhandle og tale om meget, men jeg tror nok, at vi i mit parti på dette ene punkt må indlede eventuelle forhandlinger med at sige stop. Når resultatet af den førte økonomiske politik her i landet har bevirket en likviditetsstramning for ikke at sige omtrent et udlånsstop fra pengeinstitutternes side, kan staten ikke undgå følgerne af den førte politik ved at yde direkte lån til ny virksomheder eller nyudvikling af bestående virksomheder til skade for lånemulighederne for det allerede eksisterende erhvervsliv. Ifølge samme § 7 skal renten fastsættes ved forhandling mellem den højtærede handelsminister og hans kollega den højtærede finansminister. Det ville være behageligt for os, om vi vidste, at det blev en rente, der lå 2-3 pct. over den normale bankrente, så ville vi være mindre betænkelige, og så ville der heller ikke